

Két csödörceket fogtak. A két vad **növendék** csödör hátrarúgott, rángatta és harapdálta a szíjat, és tébolyultan igyekezett szabadulni, amíg Birk és Ronja egy-egy fához kötözték őket. Végül sikerült kipányvázni a foglyokat, s amint ez megvolt, fűgén ináltak a röpködő patáktól biztonságos távolságra. Ott aztán lihegve megálltak, a lovak pedig rugdálóztek és vergődtek, amíg a tajték ki nem verte őket.

- Lovagolni! - sóhajtott Ronja. - Ezek nem egykönnyen fogják engedni, hogy megöljük őket! Ezt már Birk is megállapította magában.

- Előbb valahogy meg kéne értetni velük, hogy nem akarjuk bántani őket.

- Én már megpróbáltam - mondta Ronja. - Egy darab kenyérral. És ha nem kaptam volna olyan fűgén félre a kezemet, egypár leharapott ujjamat az övemem fityegve vittem volna haza Mattisnak. Az a gyanúm, hogy nem tette volna őt különösen boldoggá a dolog.

- Az a komisz feléd kapott a fogával, amikor a kenyérral közeledtél hozzá? Gondolod, hogy tényleg meg akart harapni?

- Kérdezd meg tőle - vetette oda Ronja bosszúsan.

Rosszkedvűen figyelte az ádáz kedvű csödört, amely továbbra is őrzöngve kapálózott.

- Komisz? Látod, ez remek név neki - mondta. Így fogom hívni.

Birk nevetett.

- Akkor te meg az enyémnek adj nevet cserébe.

- Az is éppolyan fene vad állat, mint az enyém. Hívd Fenevadnak!

- Halljátok-e, vadlovak! - kiáltott Birk. - Elneveztünk benneteket. Komisz és Fenevad a nevetek, és most már miénk vagytok, akár tetszik, akár nem!

Komisznak és Fenevadnak minden jel szerint nem tetszett. Rángatták és harapták a pányvát, egyre hátrafelé rugdaltak, ömlött róluk a tajték, és szilaj nyerítésük nagy körben elriasztott minden vadat és madarat. Mire a nap estébe hajlott, lassan elnyugodtak. Mozdulatlanul, fejüket lecsüggesztve álltak a fájuk mellett, és csak néha nyihogtak egyet jámboran és szomorúan.

- Szomjasak lehetnek - mondta Birk. - Itassuk meg őket.

Eloldozták megszelídült lovaikat, és a tóhoz vezették, levették nyakukról a hurkot, hogy könnyebben ihassanak. Hosszan ittak. Aztán csak álltak nyugodtan és derűsen, és álmatagon bámultak a két gyerekre. Ronja megveregette a lova nyakát, mélyen a szemébe nézett, és tudtára adta:

- Ha egyszer azt mondtam, hogy lovagolni fogok, akkor lovagolni fogok, megértetted?

Azzal jól megkapaszkodott a lova sörényében, és **fellendült** a hátára.

- Rajta, Komisz! - nógatta.

És már repült is nagy ívben fejjel a tóba. Mire felmerült, még épp látta, hogy Komisz és Fenevad teljes vágatában eltűnik a fák közt. Birk a kezét nyújtotta, hogy partra segítse. Egy szót se szólt közben, még rá se nézett. Ronja éppoly szóltlanul kászálódott ki a vízből. Megrázkódott, hogy csak fröcskölt róla szanaszét a víz. Felkacagott:

- Ma már aligha lovagolok többet!

- Én sem! - tört ki Birkből is a nevetés.

Leszállt az este. A nap **lebukott**, jött a tavaszi estszürkület, az a fák között terjengő különös homály, amely nem megy át sötét éjszakába. Az erdőt megülte a csend. A kakukk és a rigó nem feleselt többé. A rókakölykök visszakúsztak odújukba, a mókuskölykök és a nyúlfiak a fészükbe surrantak és a nőstény vipera a köve alá. Csak a fülesbagoly komor huhogása hallatszott messziről, aztán az is elnémult. Mintha aludni tért volna az egész erdő. Pedig most ébredezett csak az alkonyi élet. Az alkony lényei mocorogni kezdtek. Kúszo, surranó és lopakodó neszekkel telt meg a moha. Farmanók kuncogtak a fák közt, lomha trollok kúsztak a

sziklák mögött, szürketörpék rajzottak elő rejtekeikből, és sziszegésükkel ijesztgettek mindenkit, aki a közelükbe tévedt. A hegyekből vérlidércek szálltak alá, az erdő alkonylényei közt a legijesztőbbek és legádázabbak, és feketén rajzolódtak ki a világos tavaszi alkonyégen. Ronja felnézett és megborzongott.